

Nr. 582 Godmorgen til alle.

Morgenmeditation søndag den 19. april 2020

Nøgleord: Det skal handle om at være et forbilled.

Godmorgen i dag er det søndag den 19. april 2020, og vi skal have morgenmeditation nr. 582.

Hvad skal emnet handle om i dag? Det skal handle om forbilledet, et forbillede. Hvem er så et forbillede? Det er forældrene. Forældrene er altid et forbillede for børnene. Man kan altid se på børnene, hvilke problemstillinger forældrene arbejder med eller ikke arbejder med. Så hvis vi som forældre arbejder med rummelighed, kærlighed, tillid og forståelse, så er det også det, vi giver fra os til vores børn. Men hvis vi ikke har rummeligheden, hvor der ligger angst og frygt i stedet for, så ligger der også en afvisning. Man vil afvise kærligheden. Det kan ligge i familiemønstre, det kommer også til udtryk, når man er ved at lære noget nyt, så kommer det til udtryk i, hvordan man vil indlære tingene, fordi man kan have et forbillede af opgiveness i sit liv. Man ser måske ikke bare opgiveness, prøv at tænke på hvor mange mennesker der ikke synes, de har mulighed for at få forståelse af deres følelser. Hvis man ønsker en eller anden ting, så kan det være, det er forbudt at få det ønske opfyldt, fordi det er ikke noget forældrene synes om. Så nogle gange ser jeg, at børn er godhjertede, kærlige og meget forstående, det er ligesom indgraveret i deres underbevidsthed. Det er vigtigt for os at leve i rummeligheden, balancen og tilliden, så er det også det, man giver videre, så skaber man velstand overalt, hvor man er henne, man kan se muligheder, man kan se nytænkning. Så det handler meget om den kærlighed, der er mellem forældrene. Hvis der ikke har været nogen kærlighed af betydning, så vil det være meget svært for den næste generation at udvise kærlighed. Det betyder, at der er et kæmpestort manglende selvværd, fordi man kigger på forbilledet. Det er vigtigt at begynde at bryde sådan et mønster og sige, at jeg vil gerne det gode. Det er faktisk en fødsels ret at arbejde med det gode liv, med kærligheden og tilliden som en naturlighed i vores liv. Hvis det ikke er naturligt, så lever man oftest i, at man er bange, man er bange for alt nyt. Det er utroligt svært at lære noget nyt, fordi angsten og frygten ligger først, og det er den, man har levet i længst. Så kig på jer selv og se på hvad for et forbillede jeg er, hvad er det for et forbillede, jeg er? Er jeg i balance, er jeg vred eller negativ, fordi det I har i jeres underbevidsthed, det er også det, I giver videre til den næste generation. Så hele tiden forbilledet, er forbilledet i orden, eller er det ikke?

Man siger, det er vores fødsels ret at leve i tilliden, kærligheden og forståelsen. Det er utroligt dejligt at kunne få lov at leve et liv i det, hvor rummeligheden er til stede, rummelighed, kærlighed og omsorg. Prøv at tænke på hvor mange mennesker der afviser kærligheden på halvvejen, fordi de tror ikke, det er tilladt at få kærlighed. Prøv at forestille jer når I er ved at indlære nogle ting på skolen, hvor svært det kan være at indlære, fordi man lever forbilledets liv i stedet for sit eget liv. Tænk på når man kan tage energien tilbage til sig selv igen og sige, jeg er fyldt op med livsglæde og kærlighed, det er det, jeg vil give videre. Det vil give mange store forløsninger i en selv. Mange af de smerter der opstår i kroppen, og vægtforøgelsen vil ændres, når man ser ind mod sit forbillede. Den ubalance der lå i forbilledet, den bliver jo til vores, når vi ser på det forbillede. Vi gør altid pr automatik, vi efterlever forældrene, og vi ser faktisk ikke forældrenes lidelser, men vi tror bare, det er, som det skal være, uden at vide at vi er børn af universet, af den guddommelige bevidsthed, hvor vi har ubegrænsede muligheder. Det kan vi slet ikke udvide vores bevidsthed til, men det er vi jo, vi er små guddommelige væsener alle sammen, der ønsker et større erfaringsområde for at kunne udvise kærlighed, tillid og forståelse. Det er det, vi er, det er det, vi skal være. Så når vi giver os selv muligheden for at udvise kærlighed konstant, ikke afvise kærligheden. Når man afviser kærligheden, så ligger der store begrænsninger. Der kan ligge vrede og negativitet, jalousi, der kan ligge mange ting, og dybest set er det fordi, man er bange for at leve sit eget liv, for man har ikke opdaget, at man har et eget liv endnu, det skal man til at opdage. Vi har et eget indre liv, som er fyldt op med kærlighed, visdom og tillid. Tænker I på det, jeg siger her i dag, måske de store prægninger der ligger i alt det, vi

foretager os, så kommer forbilledets mønstre. Så i vores forbillede ligger der meget stor opgivelse, ja men så har barnet det også i sig. Jeg hører mange sige, jeg kan først gøre det og det, når mine børn er blevet større, eller sådan og sådan, så kan jeg tage det ind til mig, det er forbudt lige nu, det skal først være til den og den tid. Så spilder man faktisk sit liv totalt, og som forbillede lægger man begrænsninger ind til børnene istedet for, kæmpebegrænsninger i stedet for at leve et naturligt kærligt liv hvor det er kærligheden, man lever i, i alt det man foretager sig. Når kærligheden er til stede, så vil det være umuligt at såre andre mennesker, fordi det er kærligheden, der helbreder, kærligheden løfter, kærligheden inspirerer, og kærligheden har ingen fordomme, ingen kritik.

Så lad os nu sige fra i dag, der vil vi være en anden forældre, vi vil være et andet forbillede for vores børn. Vi er også selv, når vi er børn, så er vi også forældre, fordi vi har et indre barn inde i os selv, et indre lille barn som ikke kan få næring. Forstil jer at man er 30 år gammel, har man et indre såret barn, der har brug for omsorg og kærlighed, men man har ikke tid til at give det her barn omsorg og kærlighed, fordi man lever i ambitionsalderen, der vil man realisere sit eget begær liv, der vil man selv. Det betyder, at der er mange undertrykte følelser indblandet i det, man foretager sig, men som forældre med 35-årig som mål kan man jo ikke få dem til at lytte, det ved vi, fordi de er i ambitionsalderen.

Vi kan gå meget længere tilbage og så sige, hvilke mønstre er jeg så opdraget i, og se på det mønster jeg er opdraget i, bestemmer om det er et livsmål, noget af min livslængde og min livsforståelse. Vi ved jo hele tiden, når vi skal gøre noget nyt, så er det indre sårede barn synligt, den del der aldrig får omsorg nok, så vi skal give os selv omsorg, det indre barn vi har i os selv, det indre sårede barn skal frigøres igennem kærlighed, tillid og forståelse. Det er det, vi skal prøve at gøre hver dag. Kan vi ændre opfattelse, så det indre sårede barn tør stole på os? Husk det er en del af os selv, det er en delpersonlighed, der måske kun har oplevet svigt, negativitet, manglende kærlighed, manglende forståelse. Barnet er blevet meget såret, og det barn vil altid lukke sig inde i sig selv, og det vil også gøre det som voksen. Det har aldrig lært at åbne sig som en blomst, og tænk på mange smukke blomster som er fantastisk i deres skønhed, deres lys aldrig få lov at lukke sig op. Prøv at tænke på hvor meget liv der er gået til spilde.

Man kan leve en stor del af sit liv, hvor man lever det i spildhed, man har spildt sit liv, fordi man ikke får lov til at udvikle sig, udviklingen har ikke været til stede. Nogen mennesker springer først ud, når forældrene dør, måske er de 50 år gamle eller mere, inden de springer ud. Der er mange forskellige aldre, hvor man udsætter glæden i sit liv, man udsætter det konstant, fordi det er farligt at tage glæden til sig. Jeg har hørt mange gange i mit liv, ”Peter det kan jo ikke betale sig at være glad hver eneste dag fordi du ved jo, lige pludselig så kommer der nogle skuffelser, så er du ikke glad så lad være at forvente dig noget positivt af andre.” Så siger jeg, ”ja, ja, det er sådan, du tænker, jeg behøver ikke tænke på samme måde, jeg ønsker ikke at være på vagt overfor skuffelserne, jeg ønsker bare at give, give det positive fra mig.”

Det der er så vigtigt, det er at glæde sig over andre menneskers fremgang, lægge en stor glæde ind i det, så får vi en lille smule glimt af de mirakler, der kan ske i dagligdagen, hvor alle tør træde ind i den positive væren. Jo mere vi tør åbne os, for hvordan positiviteten er, jo mere rummelige bliver vi. Når rummeligheden og forståelsen er til stede, så skal vi ikke trække os ind for at beskytte os selv i begrænsningsformen, så kan vi være i os selv og udsende kærlighed, derfor er det, at vi skal give omsorg til det indre, sårede barn. Det sårede barn er dybest set det åndelige barn, der ikke kan komme til udfoldelse, fordi det er blevet indpodet, at det er farligt at modtage kærligheden, eller det er forbudt at få kærligheden.

Men vi mediterer på, at vi har en stor rummelighed, kærlighed og masser af tillid. Lad os prøve at udvise storhed, storhed i vores liv, storhed, overbærenhed, kærlighed og tillid. Storhed, overbærenhed, kærlighed, tillid og forståelse. Lad os meditere på det og lad os bygge sådan. Storheden, kærligheden, tilliden, kærlig forståelse lad os bygge sådan et menneske fordi vi har det jo i os langt bagved inde i, inde i hjertet. Dybt inde i hjertets

bevidsthed har vi den store rummelighed, der skal til. Jeg ser mange mennesker, når de er ved at åbne deres hjerter, deres hjertechakraet, så har de kæmpe lidelser i hjerteområdet, i lungerne, i halschakraet. Når menneskeheden er ved at udvikle kærligheden, så kommer der lungeproblemer ind, hjerteproblemer, halsproblemer. Det vil sige, at Coronaen er udtryk for, at vi er ved at udvikle, åbne vores hjertechakra. Der er mange ting, vi kan meditere på her efterfølgende, men kærligheden bliver nok nyt forbillede.

Jeg vil ønske jer en fantastisk god dag, hvor vi kan leve i kærligheden, og vi kan være et forbillede for andre i rummelighed, tillid og kærlig forståelse, medfølelse. Godmorgen til jer allesammen og hav en god dag. Det var Peter L. Simonsen fra Healerskolen i Sønderjylland. Tak for jeres opmærksomhed.

>Huset i Centrum< Healerskolen i Sønderjylland Peter L. Simonsen tlf. 2365 9701 & 2985 1763 mail@healerskolen-sdj.dk